

Tider. Jeg tror derfor, det allerede nu have udmærket Brug for en Ungdomsskole, fordi de derved kan spare en Del af den rent mekaniske Undervisning, som de ellers maa spille Tiden med paa Højskole, og kan give sig mere af med det, som egentlig er Højskolens Tanke med Undervisningen. Der vil altsaa ved Kommissionens Arbejde ikke være Tale om Skoler, som rummer Elever ud over 18 Aars Alderen, og heller ikke om dem, som beskæftiger sig særlig med Fagundervisningen. Denne store Skolekommission skulde kun have til Opgave at fremskaffe en Ordning af Almenuddannelsen for Børn og unge Mennesker i Alderen 6—18 Aar. At denne Almenuddannelse ogsaa maa være af en saadan Beskaffenhed, at den skulde kunne føre baade til de højere Lærestalter og Fagskolerne, er en anden Sag, og at Skolekommissionen derfor under sine Overvejelser vil kunne tilkalde Repræsentanter baade for Fagskoler og for de højere Uddannelsesanstalter for netop at faa formet Almenuddannelsen paa en saadan Maade, at den passede for disse Skoler og kom i Forhold til dem, kan tænkes, men det er ikke dens egentlige Opgave.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) fremkom med nogle Udtalelser — det var en af disse smaa Ting, som der skulde gøres et Nummer ud af — i Anledning af, at der var omtalt et øverste eller højere Undervisningsraad. Jeg kan for det første tiltræde, hvad det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) udtalte herom, at der i Lovforslagets Bemærkninger kun er udtalt et Ønske om Overvejelsen af dette Spørgsmaal, men dernæst vil jeg gerne sige, hvad der for en stor Del ligger til Grund for denne Udtalelse i Bemærkningerne. Det har vist sig, at de tre Undervisningsinspektører for henholdsvis Folkeskolen, Mellem- og Realskolen og Gymnasiet undertiden kom med uensartede Udtalelser om det selv samme Spørgsmaal. Dette har været uheldigt, idet saa Administrationen stod som den, der skulde holde med den ene eller med den anden. Det vilde da være heldigt at faa et Undervisningsraad, sammensat af Undervisningsinspektørerne, saa at de efter fælles Overvejelser kunde træffe en fælles Afgørelse. Om man saa skulde tilføre Undervisnings-

raadet andre Medlemmer fra det praktiske Liv, maatte Kommissionen eventuelt overveje. Der ligger ikke nogen bureaukratisk Tankegang bag ved, men blot dette, at Kommissionen maa overveje, om vi kan faa en Ordning, som er bedre end den nuværende.

Jeg tror dermed at have omtalt de væsentligste af de Spørgsmaal, som vedrører selve Lovforslaget, og skal derfor begrænse mig hertil. Det er mit Haab, skønt der har været udtalt Tvivl derom af forskellige Medlemmer, at Kommissionen selv med et saa stort Arbejde som dette — paa Grund af den Lyst, der er i Befolkningen, den Iver, der er for at faa dette Forhold ordnet, og paa Grund af den Nødvendighed, der er for at faa vort Skolevæsen ordnet — skal være saa energisk og dygtig, at Arbejdet virkelig kun tilendebringes i den i Lovforslaget fastsatte Tid.

Klaus Berntsen: Jeg finder mig foranlediget til at lægge Beslag paa det høje Tings Tid og Opmærksomhed endnu en Gang, idet jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til forskellige af de Udtalelser, der er fremkommet, siden jeg holdt Indledningsforedraget ved denne Sags Behandling. Naar jeg nu overvejer, hvor jeg skal begynde, saa holder jeg mig til det gamle Ord: „Ære den, som æres bør“, jeg vil begynde med den sidste ærede Taler, den højtærede Minister.

Den højtærede Minister er ikke tilfreds med mig, og det gør mig selvfølgelig ondt, skønt jeg ingen Forpligtelse har til at tale Ministeren til Behag. Han takkede alle Ordførerne og deriblandt ogsaa mig, fordi de har ønsket loyalt at tage det Arbejde op, der nu bliver lagt paa Partiernes ved at sende delegerede ind i en saadan Kommission. Derimod holdt den højtærede Minister ikke af Indledningen til mit Foredrag, navnlig ikke af nogle af de første Bemærkninger, jeg gjorde. Han sagde, at jeg ved mit Foredrag havde gjort sure Miner, saaledes som et Menneske gør, naar det bider i et surt Æble. Han sagde, at jeg havde vist nogle Grimacer. Det ved jeg ikke af, jeg plejer nok at kunne beherske mit Ansigt, og det gør mig ondt, hvis der har været et Minespil deri, som den højtærede Minister har følt sig saaret over.